

Fedja: Jaz brez doktorja vem . . . Viktor, zbogom! . . . A Maša . . . je zamudila . . . (plaka) . . . kako dobro . . . (umre).

S tem se konča življenje „živega mrliča“. V tej drami srečamo iste nazore, kakor v glavnih delih zadnje njegove dobe. — Protasov je človek, ki ne najde zmisla življenja. Zapravi se samega sebe v mladosti; toda zato noče motiti onih, ki so dobri. Protasov je mrlič, predno navidezno utone, ker nima one ljubezni, ki daje zmisel življenju; zato tudi ne more ostati pri ženi, ker se mu zdi, da je grešil proti nji, predno jo je vzel. Liza je žena, ki ljubi vkljub vsemu svojega moža in hoče živeti le z njim, tudi ako jo on zanemarja. Druge osebe so po večini tipi iz družbe in življenja. Z zastarelimi in oficijalnimi nazori, proti katerim nastopa i „Živi mrlič“, ker njih nazori onemogočujejo, da bi človek izpolnjeval voljo božjo, kakor jo čuti v svojem srcu. — Življenje ima razne mamljivosti, s katerimi vabi ljudi k sebi, da pozabijo na pravi namen življenja: to so živi mrlič; drugi pa najdejo pravo življenje v ljubezni, veri in v evangeliju . . . Ljudje so dobri in bi ne motili drug drugega v sreči, pač pa jih motijo družabne naprave, ki nasilno posegajo v njih voljo. Zato mora tudi „živi mrlič“ umreti, da morejo živeti oni, „ki so polni življenja in dobri.“

Anton Debeljak:

Luč iz vzhoda.

V jezero obzorja trosi
solnčni prah z neba se bliskajoč,
ko da kdo demante brusi —
zvezde za nocojšnjo noč.

Čez obzorja breg se muči
moj pogled, da v reke dno bi splul
proti vrelcu čiste luči,
z zlatom vzhoda se obsul.

Plul bi, plul v sinječe dalje,
dvoje jasnih srečal bi oči,
ki blesté vse dni demantne
in vse biserne noči.